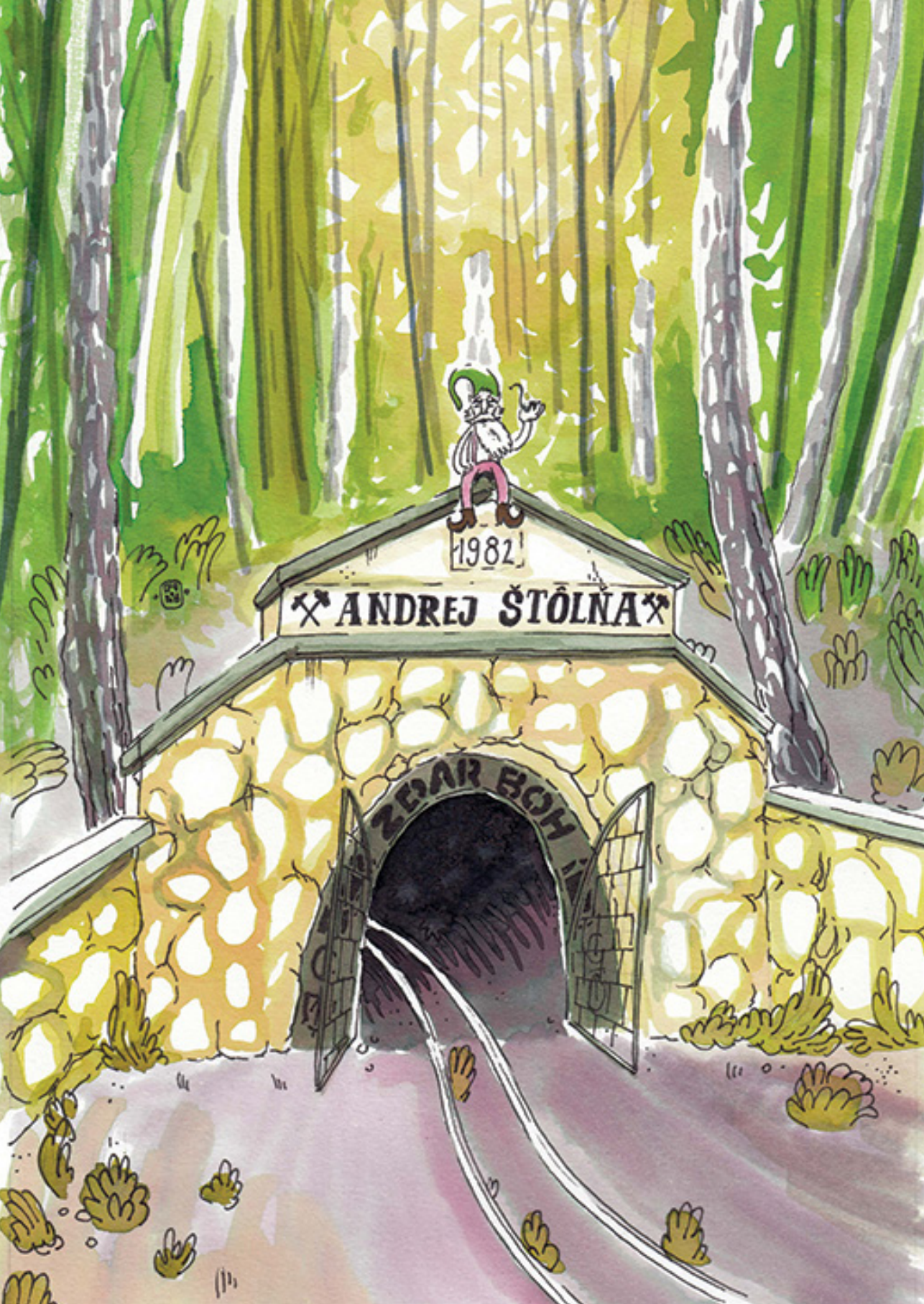

Kremnickí permoníci

napísala
Zuzana Bodová

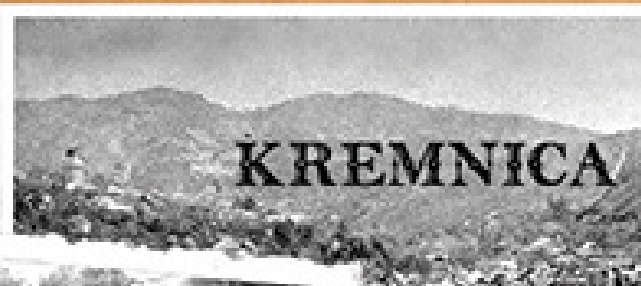
ilustroval
Filip Horník

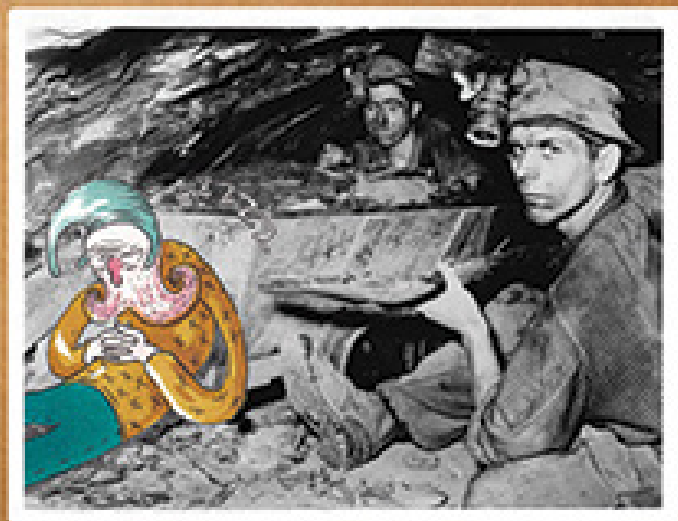
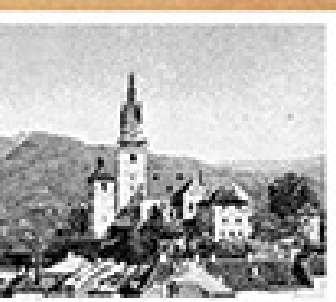
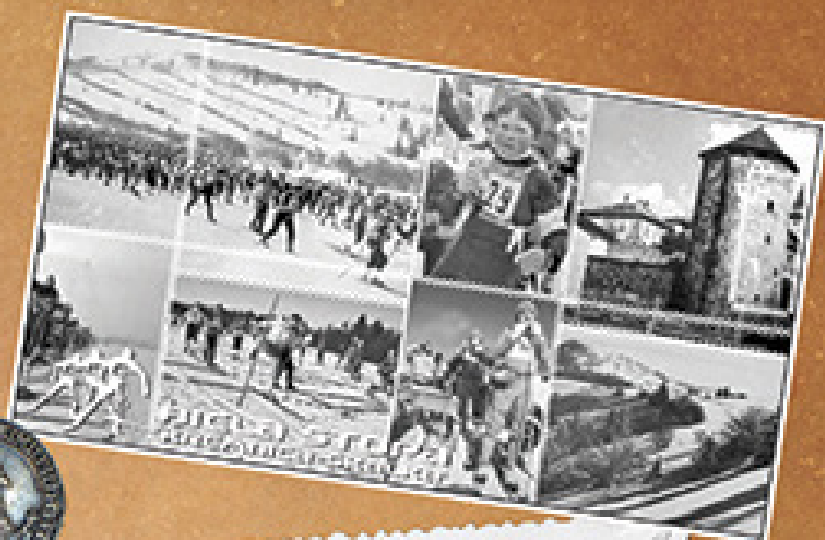
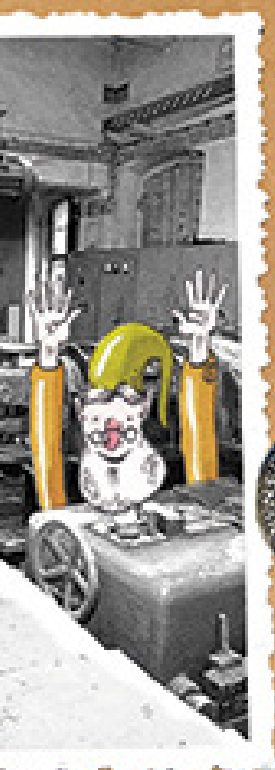

1982

✂ ANDREJ ŠTOLNA ✂

ZDAR BOH

Kremnickí permoníci

napísala
Zuzana Boďová

ilustroval
Filip Horník

Obsah

	Predslov	
I.	Veľký Permon v mincovni	10
II.	Pod Čertovým vrchom	16
III.	Ulúpený poklad	19
IV.	Záhada zmiznutých mincí	24
V.	Zlatá bakoľa v rukách zloducha	26
VI.	Minciar Daniel	32
VII.	Cesta za vládcom Brezového vrchu	36
VIII.	Hostina u Veľkého Permona	39
IX.	Permoník sa zoznamuje so životom v podzemí	46
X.	Ide sa na Skalku!	51
XI.	Prvý prieskum v podzemnom labyrinte	57
XII.	Permoníci na lyžiach	59
XIII.	Mincovňa permoníka Daniela	66
XIV.	Podzemným tunelom na Veľestúr	72
XV.	Runy	76
XVI.	Čo sa skrýva pod Kremnickým štítom	80
XVII.	Trnovník	88
XVIII.	Veľká senzácia v Kremnici	93

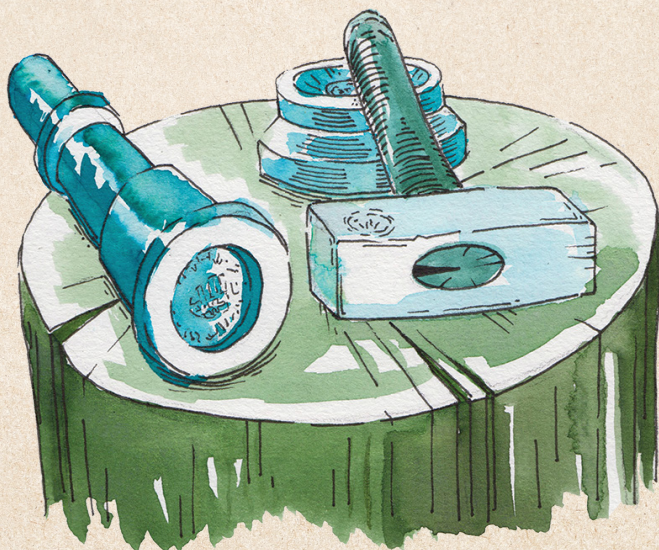

XIX.	Traja vládcovia majú starosti	98
XX.	Vládkyňa víl a jej čarovná misa	103
XXI.	Najnovšie správy	109
XXII.	Návrat domov	118

Kremnické vrchy

Vysvetlivky a zaujímavosti

Literatúra

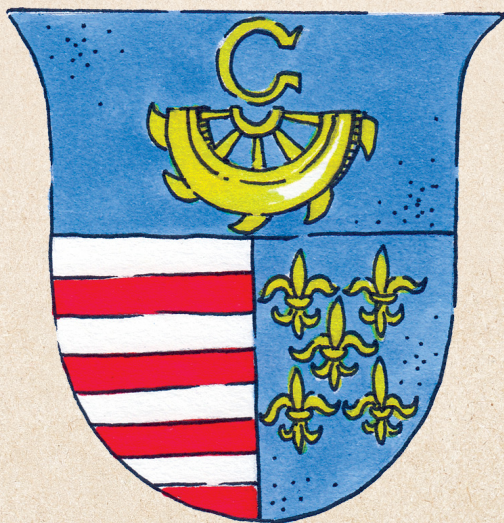
Martinovi, jeho Sandre a ich Miriam

Predslov

Zlatá Kremnica. Tak prezývajú mesto, v ktorom sa kedysi dávno ťažil vzácny kov. Zlatinky, lesknúce sa v Kremnickom potoku, dávali tušiť bohatstvo okolitých vrchov. Priviedli sem baníkov a tí odvtedy deň čo deň do úmoru usilovne dobývali zlato a striebro. Permoníci, ukrytí pod čarovnými čiapkami, vedeli o každučkochom ich kroku.

Dnes sú bane opustené, no banskí škriatkovia si naďalej bývajú vo svojich jaskyniach. Potulujú sa v tmavých chodbách a vidia aj do mincovne. Už sedem storočí pozorujú, ako sa v nej nepretržite razia mince. A pokým bude v podzemnej ríši vládnuť Veľký Permon, aj to tak zostane.

I. KAPITOLA

Veľký Permon v mincovni

„Čo to počujem, Daniel?“ zaznel hromový hlas z ponurých múrov väznice. „Ráno ťa odsúdia za krádež.“

Minciar sa strhol a zmätene sa obzeral okolo seba. Zbytočne. V pološere sa mihali len sivé tienie. Aspoň tie mu robili spoločnosť.

„Od únavy mi už máta v hlave,“ premýšľal. Opäť si ľahol na pričňu a pokúšal sa zaspáť.

„To nedopustím,“ pokračoval hlas.

„Kto si?“ pretrel si oči minciar a upieral zrak pomedzi mreže. Avšak okrem vlhkých špinavých stien tu nebolo živej duše. Na okamih zazrel chvost potkana.

„Nateraz nie je potrebné, aby si ma videl. Stačí, ak ja viem o tvojej nevine. Poctivejšieho minciara si Kremnica nepamätá. Takto si vážia tvoju prácu! Naničhodníci!“ rozčúlil sa neznámy.

„Žiaľ, pred zmiznutím mincí som z dielne odchádzal posledný. Domnievam sa, že preto ma obvinili,“ povedal sklúčene väzeň.

„Nestrácaj nádej,“ povzbudil ho neviditeľný.

„Mne už nikto nepomôže,“ povzdychol si minciar. Za posledné dni a noci možno aj po stý raz. „Dozaista si už iní mädlia ruky na moje miesto. Ľahko sa ma zbavia. Nikto nebude hľadať pravého vinníka,“ uvažoval a zo zúfalstva buchol dlaňou o hrdzavú mrežu.

Jeho hnev prerušili chrapľavé, strašidelné škrekky kuvika. Prenikli cez hrubé múry a neľútostne sa zarezávali do uší. Aj ploštice sa vopchali hlbšie pod matrac.

„To je zlé znamenie. Zajtrajší súd nedopadne dobre,“ sklonil hlavu minciar a privrel oči, do ktorých sa mu neúprosne tlačili slzy.

„Hlúposti! Sovy si kuvikajú, kedy sa im zachce. Je to len povera, že prinášajú nešťastie. Nevešaj hlavu,“ povedal neznámy a odmlčal sa.

Nemal veľa času. Strieborným kladivkom ťukol po skalnej stene a čarovnou chodbou sa dostal do najdôležitejšej miestnosti mincovne.

„Jašterice predsa neklamali. Všetky mince sú preč,“ presvedčil sa sám Veľký Permon, vládca podzemnej ríše. Táto nemilá správa ho ráno primäla vstať z jeho krištáľového kresla. Chcel-nechcel, musel sa ponáhľať na pomoc čestnému človeku.

Sotva z oblohy zmizli posledné lúče slnka, nie práve prívetiví muži mierili do zabudnutej štôlne. Trmáčali sa tmavými chodbami a horko-ťažko vláčili vrecia a truhlice plné mincí. Ibaže zo všetkých kútov ich sledovali pozobúdzané zvery.

„Niečo tu nehrá,“ šepotali si navzájom jašterice. „Sem už dávno nevkočila ľudská noha. A ešte k tomu v noci!“

Svetlo kahancov oslepilo oči nočných motýľov a chúdence mali čo robiť, aby vykľučkovali pred zubiskami netopierov. Aj ospalá chrobač namrzene behala po skalných stenách a snažila sa schovať do bezpečia.

Muži v čiernom si prestrašenú háveď nevšímali, hľadeli len na ulúpené mince.

Vládca podzemia musel okamžite konať. Preto dal čo najskôr zvolať permoníkov okolitých hôr.

„Moji milí!“ oslovil ich vážnym hlasom, keď sa prirútili do najväčšej siene jeho kráľovstva. „Dnes v noci potrebujem vašu pomoc. Je nutné vrátiť ukradnuté mince späť do mincovne. Pre istotu som povolal aj Matúša a Jerguša zo Štiavnice a takisto mocného Demetera zo Spiša.“

„Kto je Matúš?“ zdvihol hlavu Ervin. Bol síce najmenší zo všetkých, no nepochybne najzvedavejší.

„Je to nový permoník. Nedávno si ho vybral za služobníka vládca hory Paradajs,“ pohotovo mu odvetil Veľký Permon. „A keď si sa už ozval, budeš mať možnosť ho počkať na úpätí Čertovho vrchu.“

„Prečo ja? Prečo nie Talafúz?! Veď jaskyňu tam má on,“ okamžite sa snažil z toho vyšmyknúť.

„Jeho potrebujem. On jediný videl zloduchov z mincovne na vlastné oči.“

„Pravdaže, čo by ten nevidel prvý,“ odpľul si napajedený Ervin a zazeral na Talafúza. Ten sa iba usmieval a zjavne si z toho nič nerobil.

Drobný, zato poriadne nasrdený permoník vrchu Velestúr ešte chvíľu prskal na všetky strany, ale keď si ho nik nevšímal, zmlkol. Neznášal uvítacie ceremónie. Jerguša zo Štiavnice poznal, dokonca aj Demetera zo Spiša, ale o Matúšovi vedel figu borovú. Novozrodený permoník býva zvyčajne len na oštaru. Väčšinou ani vtipu nerozumie. A tu v Kremnici si radi zažartujú.

„Matúš má srdce na správnom mieste,“ vytušil vládca Ervinove obavy. „Však to čoskoro zistíš aj sám. Kedysi bol tulákom. Ibaže, na rozdiel od teba, nevliezol do každej hlbokkej jaskyne. Mal rád zelené stráne, lúky, lesy, hory, skrátka, zbytočne sa zlostíš na niekoho, koho ešte nepoznáš.“

„Tak prečo sa stal permoníkom? Nechápem,“ Ervin naďalej nemal chuť zoznamovať sa s nejakým Matúšom z Paradajsu. Nebodaj aj uvítaciu reč bude od neho chcieť.

„Prečo sa stal permoníkom? Čo je to za otázka?! Rovnako ako ty miluje strieborné kladivko a železko a hľadá a zároveň chráni vzácne poklady, ukryté hlboko pod zemou.“

Permoníci Kremnice svorne prikyvovali a trpezlivo čakali na pokyny svojho vládcu.

Veľký Permon ich už dlho o nič nežiadal. Muselo sa stať niečo vážne, ak ich dal zvolať všetkých do jedného.